

XLVI.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Oprettelsen af Soretter uden for København samt om Søforklaringer og Søforhør.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 6te Marts 1892.)

Udvalget er enigt om at anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i alt væsentligt, idet man ikkun finder Anledning til at tilraade nogle mindre Endringer i det fra Landstinget oversendte Forslag.

Efter Udvalgets Formenting gaar det ikke an at opstille som en almindelig Regel, at Sorettens Formand alene kan optage en Søforklaring, som ikke taaler Opsættelse. Om det end ikke kan benægtes, at der kan forekomme Tilfælde, hvor en Søforklaring har en meget simpel Karakter og næsten kan siges at fremtræde nærmest som en Art formel Protest, er det dog sikkert, at meget ofte vil det netop være Søforklaringerne, hvor det søyndige Retslements Tilstedeværelse er af den største Betydning, og at det kun sjældent vil være muligt paa Forhaand at vide, om begæret Søforklaring vil faa den ene eller den anden Karakter. Ej heller antager man, at der er Grund til at frygte for, at der ved de uden for København og enkelte større Havnepladser næppe hyppigt foresaldende Søforklaringer skal rejse sig uovervindelige praktiske Vanskeligheder ved at bringe det fornødne Antal søyndige Medlemmer til Stede uden utilbørlig Forhaling

af Sagen. Man foreslaar derfor i § 1, 2det Stykke, 3dje Linie, at lade Ordene „eller Optagelse af en Søforklaring“ udgaa.

Naar i Slutningen af samme Stykke Ordene „uden for Retten“ i det af Regeringen forelagte Lovforslag ere blevne ombyttede med „til Retsprotokollen“, er denne Forandring ganske sikkert uheldig. Regeringsforslagets Bestemmelse paa dette Punkt var hentet fra Sø- og Handelsretsloven af 19de Februar 1861, § 16, og det tør paaastaas, at den der givne Bestemmelse, hvorefter Rettens Formand, efter forudgaaet almindelig Forhandling med de søyndige Medlemmer om, hvilke Mænd der maatte anses som mest egnede til at udmeldes til Søs- og Støns-mænd paa de forskellige Omraader, uden at sætte Retten, kunde ekspedere Sagen ved en skriftlig Udmeldelse, som vedkommende straks kunde faa med sig, har vist sig at være uoverordentlig nyttig og praktisk hensigtsmæssig og aldrig har givet Anledning til Mislighed eller Klage derover. En Forandring, som den i Landstinget foretagne, hvorefter det, naar Formaliteterne ved Rettens Sættelse, Indstævning efter D. L. I—4—1 m. v. skulle iagttages, vil blive ugørligt at faa et Syn